

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/24/2023
Identifikačné číslo spisu:	1316208126
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1316208126.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti E-VO, s.r.o., Bratislava, Bajkalská 19B, IČO: 47 197 331, právne zastúpenej JUDr. Petrom Škriečkom, advokátom so sídlom Bratislava, Zámocká 18, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Automobilové opravovne Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a.s., Bratislava, Sklabinská 20, IČO: 44 855 206, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou CONSULTA s.r.o., Bratislava, Šafárikovo námestie 4, IČO: 31 318 495, o zaplatenie 3 180 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. októbra 2022 sp. zn. 3Cob/67/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) svojím v poradí prvým rozsudkom zo 6. februára 2017 č. k. 23Cb/165/2016-133 rozhodol tak, že žalobu žalobkyne zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že medzi žalobkyňou ako poskytovateľkou služby a žalovanou ako objednávateľkou služby (ako podnikateľmi) bola v zmysle ust. § 2 ods. 2 písm. a), § 261 ods. 1 a 8 a § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka uzatvorená 4. októbra 2014 Zmluva o poskytovaní služieb (ďalej len „Zmluva o PS“), na základe ktorej poskytovala žalobkyňa pre žalovanú služby v oblasti verejného obstarávania. V danej veci vznikol medzi stranami sporu záväzkovo obchodný vzťah, ktorý súd posúdil v súlade s ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovanú zmluvu (inominátny kontrakt). Dňa 27. apríla 2015 uzatvorili žalobkyňa a žalovaná Dohodu o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb (ďalej aj „Dohoda“), v ktorej sa dohodli na ukončení Zmluvy o PS k 30. aprílu 2015. Dňa 1. apríla 2015 vystavila žalobkyňa žalovanej faktúru č. 150014, ktorou vyfakturovala žalovanej odplatu za poskytovanie služieb v mesiaci marec 2015 vo výške 1 300 eur + DPH a náhradu hotových výdavkov spočívajúcu v náhrade za poplatok za elektronickú aukciu vo výške 50 eur + DPH,

t.j. spolu čiastku 1 350 eur + DPH a 1. mája 2015 vystavila žalobkyňa žalovanej faktúru č. 150027, ktorou vyfakturovala žalovanej odplatu za poskytovanie služieb v mesiaci apríl 2015 vo výške 1 300 eur + DPH.

2.1. Zo Zmluvy o PS vyplývalo, že v čl. IV ods. 1. sa žalovaná zaviazala uhrádzať žalobkyni za poskytovanie služieb odplatu vo výške 1 300 eur + DPH mesačne. Podľa čl. II. ods. 1 bolo predmetom záväzku žalobkyne poskytovať pre žalovanú služby v oblasti verejného obstarávania špecifikované v čl. II. ods. 2 Zmluvy. Podľa čl. II. ods. 3 mala žalobkyňa tieto služby vykonávať podľa požiadaviek a pokynov žalovanej. Podľa čl. IV. ods. 2 mala žalobkyňa popri odplate nárok aj na náhradu hotových výdavkov vynaložených v súvislosti s poskytovaním služieb podľa zmluvy, a to najmä náhradu výdavkov na poštovné a balné, kancelárske potreby, kolky, ceniny, správne, alebo súdne poplatky a preklady do, alebo z cudzieho jazyka. Podľa článku III. bod 8. mala žalobkyňa právo na zaplatenie odplaty aj za mesiac, v ktorom neposkytovala žalovanej služby riadne a včas iba v prípade, že sa tak stalo z dôvodov na strane žalovanej. Podľa čl. IV. ods. 4 bola žalobkyňa oprávnená vystaviť faktúru na odplatu a náhradu hotových výdavkov podľa zmluvy v prvý deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý sa odplata a náhrada hotových výdavkov platila.

2.2. Z Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb z 27. apríla 2015 vyplývalo, že podľa čl. II. bod 1. zmluvný vzťah zo Zmluvy o PS skončí 30. apríla 2015. V čl. II. ods. 2 sa zmluvné strany dohodli, že sa žalobkyňa zaviazala do 30. mája 2015 odovzdať žalovanej všetku dokumentáciu týkajúcu sa organizácie súťaží, ktoré boli predmetom jej poskytovania služieb vrátane všetkej jej komunikácie v mene žalovanej. V čl. II ods. 4 sa zmluvné strany dohodli, že po splnení záväzku žalobkyne dohodnutého v čl. II. ods. 2 sa zaviazala žalovaná zaplatiť žalobkyni odmenu vo výške 1 300 eur bez DPH. V čl. III. ods. 1 sa zmluvné strany dohodli, že všetky vzájomné záväzky vyplývajúce zmluvným stranám zo Zmluvy o PS sú vysporiadané okrem povinností z čl. II. tejto dohody.

2.3. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za to, že uzavretím Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zmluvné strany ukončili výslovne platnosť predmetnej Zmluvy o PS, a navyše v tejto dohode v čl. III. ods. 1 uviedli, že všetky vzájomné záväzky z predmetnej Zmluvy o PS sú uzavretím tejto dohody vysporiadané, čo v zmysle ust. § 516 ods. 1 Občianskeho zákonníka má za následok, že táto neskôr uzavretá písomná dohoda o zániku pôvodnej Zmluvy o PS a s uvedením, že zmluvné vzájomné záväzky z tejto zmluvy sú uzavretím tejto dohody vysporiadané, má za následok zmenu vzájomných práv a povinností. Zároveň mal súd za to, že nakoľko v predmetnej dohode sa nielen vysporiadali vzájomné záväzky zo zaniknutej zmluvy, ale sa na základe Zmluvou o PS vzniknutého záväzkového vzťahu medzi stranami sporu dohodli nové vzájomné zmluvné povinnosti (povinnosť žalobkyne odovzdať všetku dokumentáciu týkajúcu sa organizácie súťaží, ktoré boli predmetom jej poskytovania služieb vrátane všetkej jej komunikácie v mene žalovanej a povinnosť žalovanej za toto zaplatiť 1 300 eur bez DPH), čím v zmysle ust. § 570 Občianskeho zákonníka predmetná dohoda nielenže zrušila pôvodnú Zmluvu o PS, ale úpravou a zmenou vzájomných práv zmluvných strán túto nahradila a súd prvej inštancie preto neposudzoval nárok žalobkyne, vyplývajúci zo Zmluvy o PS, ani neskúmal, či žalobkyňa si plnila svoje zmluvné povinnosti z tejto zmluvy riadne a včas a rovnako, či tak robila žalovaná. Bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že nárok na odmenu patril žalobkyni len vtedy, ak odovzdala uvedenú dokumentáciu do 30. mája 2015 žalovanej, inak jej nárok na uvedenú odmenu nevznikol. Keďže súd nemal preukázané splnenie si zmluvnej povinnosti žalobkyne, vyplývajúce výslovne z čl. II ods. 2 Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb z 27. apríla 2015, nemohol jej ani vzniknúť nárok na zaplatenie odmeny 1 300 eur bez DPH v zmysle čl. II ods. 4 Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb, z ktorého dôvodu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) ako súd odvolací, na podklade odvolania žalobkyne uznesením zo 14. marca 2018 č. k. 3Cob/76/2017-175 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo arbitrárne, nakoľko súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal predmetom sporu, ktorý vyplýval zo žaloby, s poukazom na prednesy a vyjadrenia strán v priebehu konania a nereagoval tak na zásadnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa žalobkyňa v danom prípade domáha.

4. Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom z 26. novembra 2018 č. k. 23Cb/165/2016-211

rozhodol tak, že žalobu žalobkyne opätovne zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že s odkazom na zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, podľa ktorého sa prvostupňový súd nezaoberal uplatneným nárokom žalobkyne na zaplatenie odmeny za poskytovanie služieb za mesiace marec a apríl 2015 v zmysle zmluvy, súd považoval za potrebné vyriešiť otázky, či žalobkyňa poskytla žalovanej zmluvne dohodnuté služby v mesiacoch marec a apríl 2015 prípadne, či má žalobkyňa nárok na paušálnu odplatu za mesiace marec a apríl 2015 od žalovanej aj v prípade, ak žalovanej predmetné služby neposkytla.

4.1. Súd prezentujúci názor, že zmluvný vzťah strán sporu má synalagmatickú povahu uviedol, že predmetom zmluvy bol na jednej strane záväzok poskytovateľky - žalobkyne poskytovať pre objednávateľku - žalovanú, služby v oblasti verejného obstarávania, ktoré sú špecifikované v ods. 2 Zmluvy o PS a na druhej strane záväzok žalovanej zaplatiť za poskytovanie týchto služieb dohodnutú odplatu. Z uvedeného vyplynulo, že plnenie jednej zmluvnej strany (žalovanej) je podmienené plnením druhého účastníka zmluvy (žalobkyne). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Obo/1056/2004 z 15. marca 2005 jedinou podmienkou pre vznik nároku mandátára na odplatu, ak nie je v zmluve dohodnuté inak, je ním riadne vykonaná činnosť. Mandatár má právo na odplatu len za riadne uskutočnenú činnosť. Pojem paušál sa zväčša používa vo význame fixného poplatku alebo odmeny, ktoré sa nezvyšujú v závislosti od sumy, o ktorú ide. Ak teda žalobkyňa poskytla služby riadne, vznikol jej podľa zmluvy nárok na paušálnu odplatu vo výške 1 300 eur. Z uvedeného dôvodu podľa súdu prvej inštancie nemožno paušálnu odmenu chápať ako fixný poplatok, na ktorú má žalobkyňa nárok aj v prípade, ak si žalovaná objedná u žalobkyne služby v jednotlivých mesiacoch a žalobkyňa tieto služby nevykoná, resp. nevykoná s odbornou starostlivosťou a v záujme žalovanej, teda riadne a včas.

4.2. Okresný súd zastal názor, že žalobkyňa nepreukázala, že poskytovala žalovanej služby verejného obstarávania v mesiacoch marec a apríl 2015, ktoré boli špecifikované v čl. II. ods. 2 body 2.5 a 2.6 zmluvy. Tvrdenia žalobkyne, že neobdržala od žalovanej žiadny pokyn, ani požiadavku na splnenie povinností podľa čl. II. ods. 2 body 2.5 a 2.6 zmluvy v mesiacoch marec a apríl 2015 súd považoval za neopodstatnené, nakoľko žalobkyňa sa zaviazala vykonávať v mene žalovanej služby podľa čl. II. ods. 2 zmluvy, ktoré by inak v zmysle zákona o verejnom obstarávaní bola povinná vykonávať žalovaná osobne. Z povahy vecí podľa súdu prvej inštancie vyplývalo, že žalovaná, ako obstarávateľka mala záujem na plnení vyššie uvedených zmluvných povinností žalobkyne. Na základe vyššie uvedeného a z dôvodu, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní poskytnutých služieb za obdobie marec a apríl 2015, súd žalobu v časti nároku na odplatu za mesiac marec a apríl 2015 nepovažoval za dôvodnú.

4.3. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že ak mala žalovaná výhradu k plneniu v mesiacoch marec a apríl 2015, mala si u žalobkyni uplatniť nárok na odstránenie väd, mal súd za to, že v zmluve si zmluvné strany nedohodli ustanovenia o odstránení väd, prípadne inštitútu zmluvnej pokuty. Problematika väd tovaru, prípadne väd diela je upravená v Obchodnom zákonníku len pri inštitúte kúpnej zmluvy a zmluvy o dielo, a nakoľko v Zmluve o PS absentuje dohoda o odstránení väd zmluvného plnenia žalobkyne a taktiež neexistuje zákonná úprava v rámci ustanovení o mandátnej zmluve podľa ust. § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, bol okresný súd toho názoru, že v prípade, ak si objednávateľka objedná u poskytovateľky služby a poskytovateľka služieb tieto služby neposkytne riadne, sankciou pre poskytovateľku služieb je, že jej neprináleží nárok na odplatu za mesiace, v ktorých služby nevykonala, okrem prípadu dohodnutého v čl. III. bodu 8. zmluvy. Uvedená výnimka však v konaní nebola preukázaná.

4.4. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobkyňou uplatnený nárok predstavoval i náhradu hotových výdavkov žalobkyne spočívajúcich v žalobkyňou uhradenom poplatku za elektronickú aukciu vo výške 50 eur + DPH. Žalobkyňa, ako dôkaz na preukázanie svojich tvrdení označila faktúru č.150014, avšak tá súdu nepreukazovala, že žalovaný poplatok za elektronickú aukciu zaplatila, prípadne, že v predmetnej súťaži zabezpečila všetky úkony súvisiace s elektronickými aukciami, z ktorého dôvodu súd uzavrel, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala vynaloženie výdavkov spočívajúcich v náhrade za poplatok za elektronickú aukciu za mesiac marec 2015, preto súd žalobu ani v časti náhrady hotových výdavkov, spočívajúcich v uhradenom poplatku za elektronickú aukciu vo výške 50 eur + DPH, nepovažoval za dôvodnú.

4.5. Vzhľadom na zistený skutkový stav a v rozhodnutí citované zákonné ustanovenia okresný súd žalobu žalobkyne ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol, nakoľko jedinou podmienkou pre vznik

nároku žalobkyne ako mandatára na odplatu bolo riadne a včasné vykonanie činností v zmysle uzavretej zmluvy, čo však žalobkyňa nepreukázala, a teda nepreukázala, že poskytovala žalovanej služby verejného obstarávania v mesiacoch marec a apríl 2015, ktoré boli špecifikované v čl. II. ods. 2 body 2.5 a 2.6 zmluvy a vo vystavených faktúrach, pričom taktiež súdu žiadnym spôsobom nepreukázala ani vynaloženie výdavkov spočívajúcich v náhrade za poplatok za elektronickú aukciu za mesiac marec 2015. Súd zároveň opätovne podotkol, a to aj napriek opačnému názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho zrušujúcom rozhodnutí, že uzavretím Dohody u ukončení zmluvy o poskytnutí služieb z 27. apríla 2015 boli všetky vzájomné záväzky z predmetnej Zmluvy o PS vysporiadané. Zároveň mal súd za to, že nakoľko v predmetnej dohode sa nielen vysporiadali vzájomné záväzky zo zaniknutej zmluvy, ale sa na základe Zmluvou o PS vzniknutého záväzkového vzťahu medzi stranami sporu dohodli touto dohodou nové vzájomné zmluvné povinnosti, čím v zmysle ust. § 570 Občianskeho zákonníka predmetná dohoda nielenže zrušila pôvodnú Zmluvu o PS, ale úpravou a zmenou vzájomných práv zmluvných strán nahradila túto pôvodnú zmluvu, s ohľadom na čo bola žaloba rovnako nedôvodne podaná.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala opäť odvolanie žalobkyňa, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 22. apríla 2020 č. k. 3Cob/96/2019-290 tak, že rozsudok okresného súdu zo dňa 26. novembra 2018, potvrdil (výrok II.) s tým, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok III.). Výrokom I. zmenil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v druhej výrokovej vete týkajúcej sa trov konania tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

5.1. Odvolací súd po prejednaní veci v prvom rade skonštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, z ktorých súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne ustálil skutkový stav v prejednávanej veci a ten následne aj správne právne posúdil. Odvolací súd potvrdil vecnú správnosť napadnutého rozsudku, stotožnil sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukázal. Osvojil si závery súdu prvej inštancie a poukázal na to, že rozsah povinností žalobkyne bol dohodnutý v zmluve v čl. II. ods. 2, ale ich splnenie žalobkyňa nepreukázala a z uvedeného dôvodu jej nevznikol nárok na odmenu. Taktiež nepreukázala splnenie podmienok podľa čl. III. ods. 8 teda, že by jej bol prináležal nárok pre pochybenie žalovanej, na základe čoho odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil a úspešnej žalovanej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

5.2. Odvolací súd zároveň považoval druhý výrok okresného súdu, ktorým rozhodol, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanej trovy konania za zmätočný a nezákonný, keďže podľa § 262 ods. 1 CSP súd rozhoduje o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, nie o povinnosť nahradiť trovy konania. S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) uznesením z 30. novembra 2021 č. k. 2Obdo/79/2021 tak, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu z 22. apríla 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6.1. Ako opodstatnenú vyhodnotil dovolací súd námietku žalobkyne, že konanie pred odvolacím súdom je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP, keďže odvolací súd napriek výslovnému príkazu obsiahnutému v ust. § 387 ods. 3 CSP, sa tvrdeniami uvedenými žalobkyňou, v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nevysporiadal, keď v podstate iba paušálne uviedol konštatovanie o správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, bez potrebnej náležitej vecnej a presvedčivej právnej argumentácie. Určil, že úlohou odvolacieho súdu v ďalšom konaní bude preskúmateľným spôsobom sa vysporiadať s podstatnými námietkami vznesenými žalobkyňou v odvolaní, a to najmä poskytnúť odpoveď, prečo odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie a síce, že nemožno paušálnu odmenu chápať ako fixný poplatok, na ktorý má žalobkyňa nárok aj v prípade, ak si žalovaná objedná u žalobkyne služby v jednotlivých mesiacoch a žalobkyňa tieto služby nevykoná, resp. nevykoná s odbornou starostlivosťou a v záujme žalovanej, teda riadne a včas, a s tým súvisiacou, okresným súdom tvrdenou, povinnosťou žalobkyne preukazovať

splnenie povinností uvedených v zmluve, teda poskytovanie služieb žalovanej v mesiacoch marec a apríl 2015 (bod 45. druhého rozsudku okresného súdu), keď odvolací súd už vo svojom zrušujúcom rozsudku naopak zaujal stanovisko, že nárok na zaplatenie paušálnej odplaty mohol vzniknúť žalobkyni aj za mesiac, keď tieto služby neposkytovala.

6.1.1. Za nevyhnutné označil dovolací súd taktiež poskytnutie odpovede na námietku žalobkyne ohľadom námietky nesprávneho právneho posúdenia vzťahu medzi stranami sporu, keď okresný súd ustálil a odvolací súd s uvedeným bez odôvodnenia súhlasil, že medzi stranami sporu bola uzatvorená mandátna zmluva, keď žalobkyňa je toho názoru, že v danej veci ide o prípad zmluvy zmiešanej.

6.1.2. Podľa dovolacieho súdu bolo rovnako potrebné vysvetliť, prečo odvolací súd bez ďalšieho súhlasil so súdom prvej inštancie, keď tento napriek výslovne opačnému právnemu názoru krajského súdu v jeho zrušujúcom rozhodnutí, opätovne vo svojom rozsudku uviedol, že žaloba bola podaná nedôvodne aj s ohľadom na ustanovenia Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zo dňa 27. apríla 2015, ktorej uzavretím boli všetky vzájomné záväzky z predmetnej Zmluvy o PS vysporiadané.

7. Krajský súd v intenciách rozhodnutia dovolacieho súdu opätovne prejednal odvolanie žalobkyne a svojím v poradí druhým rozsudkom z 12. októbra 2022 č. k. 3Cob/67/2022-351 potvrdil rozsudok okresného súdu z 26. novembra 2018 č. k. 23Cb/165/2016-211 vo výroku, ktorým žalobu zamietol (výrok I.), zmenil rozsudok okresného súdu z 26. novembra 2018 č. k. 23Cb/165/2016-211 vo výroku o náhrade trov konania tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.), žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu (výrok III.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok IV.).

8. Odvolací súd po vrátení veci dovolacím súdom a po oboznámení sa s doterajšími rozhodnutiami v spore a vyjadreniami strán sporu dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, a teda súd prvej inštancie v spore vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol.

8.1. Krajský súd v záujme odstránenia vytýkanej zmätočnosti svojho rozhodnutia z 22. apríla 2020 č. k. 3Cob/96/2019-290, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku zamietajúcom žalobu, a teda rozhodnutie súdu považoval v tejto časti za meritorne správne, poukázal na to, že na posúdenie nároku uplatňovaného žalobou v konaní je rozhodujúce právne posúdenie Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb z 27. apríla 2015, ktorou sa zmluvné strany dohodli, že zmluvný vzťah končí 30. apríla 2015 (čl. II. ods. 1) a všetky vzájomné záväzky vyplývajúce zmluvným stranám zo Zmluvy sú vysporiadané (čl. III. ods. 1), okrem zmluvnej povinnosti podľa čl. II., t.j. podľa čl. II. ods. 2 a 3 (odovzdanie dokumentácie a spísanie preberacieho protokolu), ods. 4 (po splnení záväzku v odseku 2 zaplatenie 1 300 eur bez DPH). Odvolací súd dospel k záveru, že uplatnenie pohľadávky z titulu paušálnej odmeny za mesiace marec a apríl 2015 a náhrady výdavkov (t.j. za obdobie do ukončenia zmluvného vzťahu), v zmysle faktúry č. 150014 a 150027 je nedôvodné, nakoľko účastníci sa v Dohode dohodli, že záväzok zo Zmluvy zahŕňajúci aj odmenu za dobu trvania Zmluvy ako aj náhradu výdavkov (t.j. aj za marec a apríl 2015), ktorý je predmetom sporu, je vysporiadaný. Krajský súd ďalej uviedol, že v súdnej veci je Dohoda dôsledkom ukončenia spolupráce a finálneho usporiadania vzájomných práv a povinností, ktorou si účastníci zrozumiteľne usporiadali vzájomné práva a povinnosti v dôsledku ukončenia spolupráce, a teda vymedzili záverečné záväzky. Táto totiž podľa čl. III. ods. 1 totiž vysporiadaním vzájomných záväzkov vysporiadava záväzky za celú dobu trvania Zmluvy, a teda jej účastníci sa dohodli, že ďalšie platby, ako odmena za mesiace marec a apríl 2015, ani ďalšia náhrada výdavkov zaplatené nebudú, čiže existencia žalobou uplatňovanej pohľadávky podľa krajského súdu, je Dohodou vylúčená.

8.2. Odvolací súd následne citujúc ust. § 566 ods. 1, § 571 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a článkov II. ods. 1 a IV. ods. 1 Zmluvy o PS uviedol, že pokiaľ ide o posúdenie Zmluvy o PS z 4. októbra 2014 v znení jej dodatku ako mandátnej, alebo zmiešanej, totožne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že sa jednalo o mandátnu zmluvu uzavretú za účelom poskytovania konkrétnej činnosti za odplatu a žalobkyni patrila nárok na odplatu za podmienky vykonávania činnosti, t.j. za poskytovanie služieb (čl. II. ods. 1 Zmluvy o PS) paušálne, t.j. vo význame fixnej odmeny 1 300 eur mesačne + DPH, avšak za podmienky, že poskytovala dohodnuté služby. Posúdenie vadnosti plnenia teda malo vplyv na výšku odmeny, nakoľko je predpokladom zistenia, v akom rozsahu si žalobkyňa svoje zmluvné povinnosti riadne splnila. Odvolací súd však vzápätí dodal, že právne posúdenie, či došlo zo strany žalobcu k riadnemu a včasnému plneniu v tomto smere sa vzhľadom na vyššie odôvodnenú neexistenciu nároku

uplatňovaného žalobou v dôsledku uzatvorenia Dohody stalo nadbytočným, nakoľko posudzovanie vadnosti plnenia, prípadne absencie plnenia, by sa týkalo hypotetickej pohľadávky a vytýkanie väd medzi zmluvnými stranami teda podľa odvolacieho súdu nemá vplyv na úspech strán sporu v súdnej veci.

8.3. Krajský súd záverom zdôraznil, že bolo na vôli zmluvných strán, akým spôsobom svoje záväzky ukončia a usporiadajú. Žalobkyňa pristúpila k Dohode, a teda súhlasila s tým, že Zmluva o PS skončí, záväzky z nej sú vysporiadané a jediné práva a povinnosti, ktoré ďalej žalobkyňa má sú tie, ktoré upravuje Dohoda. Dohodou strán je možné meniť vzájomné práva a povinnosti, v rozpore s tým si podľa záveru odvolacieho súdu žalobkyňa žalobou uplatnila nárok zo Zmluvy, nerešpektujúc Dohodu, preto jej žalobe nebolo možné vyhovieť. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku zamietajúc om žalobu a výrok týkajúci sa náhrady trov konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu. Zároveň žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu (výrok III.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (výrok IV.).

9. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu jeho I., II. a IV. výroku podala včas dovolanie žalobkyňa odôvodnené podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

10. Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tvrdí dovolateľka vo vadnom postupe odvolacieho súdu, keď tento sa napriek pokynu dovolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal otázkou charakteru paušálnej odplaty a ani otázkou prípadnej aplikácie ust. čl. III. ods. 9 Zmluvy, keďže to zrejme považoval s ohľadom na prijatý záver o zániku nároku žalobkyne v dôsledku uzatvorenia Dohody o ukončení zmluvy za nadbytočné. Vytýka súdom oboch inštancií, že tieto vo svojich rozhodnutiach neodôvodnili svoj záver o zániku nároku žalobkyne v zmysle Dohody o ukončení Zmluvy. Žalobkyni nie je zrejmé, ako mohol odvolací súd dospieť k takémuto záveru, keď z prejavov vôle strán sporu zistenom dokazovaním v predmetnej veci vyplýval opačný záver. Odvolací súd podľa dovolateľky neodôvodneným postupom dospel vo svojom dovolaní napadnutom rozsudku (3. v poradí) k protichodnému záveru o tom, že došlo k zániku žalobou uplatneného nároku v dôsledku uzatvorenia Dohody o ukončení Zmluvy, ako vo svojom zrušujúcom uznesení (1. v poradí) bez toho, aby došlo k akejkoľvek zmene v skutkových, alebo iných okolnostiach veci domnievajúc sa, že nie je viazaný svojím právnym názorom skôr vysloveným svojím zrušujúcim uznesením. Tento postup odvolacieho súdu hodnotí žalobkyňa ako svojvoľný a zmätočný z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

11. Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdí dovolateľka v nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom, keď tento v dovolaní napadnutom rozsudku dospel k protichodnému a nesprávnemu právnomu záveru, ako vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, resp. necítil sa byť viazaný svojím právnym záverom týkajúcim sa účinkov Dohody o ukončení Zmluvy. Právnu otázku formovala dovolateľka nasledovne: Môže sa odvolací súd odchýliť od svojho, skôr vysloveného právneho záveru majúceho zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci v prípade, ak po vydaní rozhodnutia, v ktorom bol vyslovený pôvodný právny názor nedošlo k akejkoľvek zmene v skutkových zisteniach súdov v predmetnej veci, ani k akejkoľvek zmene právnej úpravy vzťahujúcej sa na predmetnú vec, ani k akémukoľvek judikátornému posunu (reflektujúcemu niektoré rozhodnutie Európskeho súdneho dvora alebo Európskeho súdu pre ľudské práva alebo ústavného súdu alebo najvyššieho súdu) v otázke, ktorá mala relevanciu pre rozhodnutie v predmetnej veci?

12. Dovolaťka záverom navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalovaná vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobkyne uviedla, že odvolací súd sa v bodoch 18. až 34. odôvodnenia svojho rozhodnutia náležite vysporiadal s bodom 34. zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu, postup odvolacieho súdu je podľa žalovanej nepochybne v súlade s princípom predvídateľnosti práva a princípom právnej istoty. S poukazom na ust. § 422 ods. 1 písm. a) CSP ako neprípustné hodnotí dovolanie žalobkyne i v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP a žiada, aby dovolací súd

dovolanie žalobkyne odmietol v zmysle ust. § 447 písm. f) CSP.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

15. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

16. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

17. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

20. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

21. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

22. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP a tvrdí, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces. Vytýka odvolaciemu súdu vadnosť postupu v podobe zmätočnosti jeho rozhodnutia, keď tento sa napriek pokynu dovolacieho súdu nezaoberal otázkou charakteru paušálnej odpłaty.

22.1. Odvolací súd podľa dovolateľky taktiež neodôvodneným postupom dospel vo svojom dovolaní napadnutom rozsudku (3. v poradí) k protichodnému záveru o tom a síce, že došlo k zániku žalobou uplatneného nároku v dôsledku uzatvorenia Dohody o ukončení Zmluvy, ako vo svojom zrušujúcom uznesení (1. v poradí) bez toho, aby došlo k akejkoľvek zmene v skutkových, alebo iných okolnostiach veci domnievajú sa, že nie je viazaný svojim právnym názorom skôr vysloveným svojim zrušujúcim uznesením. Tento postup odvolacieho súdu hodnotí žalobkyňa ako svojvoľný a zmätočný z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

23. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP, zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnejmu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. O uvedený prípad sa však podľa dovolacieho súdu v súdnej veci nejedná.

24. Dovolací súd konštatuje, že námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP automaticky v každom jednom prípade, keď sa neúspešná strana nestotožní s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie). Naopak, k posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup.

24.1. Prípustnosť dovolania na základe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia môže byť daná v prípadoch, ak odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožní strane v dovolaní uplatniť dovolací dôvod podľa § 432 CSP, t.j. namietať nesprávne právne posúdenie veci (rovnako aj 3Obdo/42/2019); ak odvolací súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (viď aj 3Obdo/72/2016 a 3Obdo/10/2017), alebo ak sa odvolací súd nevysporiada so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania (viď aj 3Obdo/93/2019).

24.2. V rozhodovanom spore podľa názoru dovolacieho súdu nešlo o žiadnu z výnimiek uvedených vyššie. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobkyňa ním vyjadruje len svoj nesúhlas s tým, že konajúce súdy jej žalobe nevyhoveli. Už v uznesení z 11. apríla 2019 sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že „prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I ÚS 50/04)". Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

25. Je potrebné mať predovšetkým na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil

rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé čoho, a z akých dôvodov sa žalobkyňa domáhala, čo navrhovala, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

25.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že je preto právne súladné, keď odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, s poukazom na § 387 CSP, odkázal na správnosť dôvodov, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje. Nezanedbateľnou je skutočnosť, že dovolaním napádaný rozsudok je šiestym súdnym rozhodnutím v prejednávanej veci.

26. Dovolací súd konštatuje, že podstatným v súdnej veci bol záver súdu prvej inštancie už v jeho v poradí prvom rozsudku zo 6. februára 2017, a síce že dňa 27. apríla 2015 uzatvorili žalobkyňa a žalovaná Dohodu, v ktorej sa dohodli na ukončení Zmluvy o PS k 30. aprílu 2015. S uvedeným sa stotožnil i krajský súd v jeho kasačnom rozhodnutí zo 14. marca 2018, keď v úvode bodu 17. odôvodnenia svojho rozhodnutia dodal, že až do dňa 30. apríla 2015 boli strany viazané obsahom predmetnej Zmluvy so všetkými právami a povinnosťami z nej vyplývajúcimi, a teda žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni odmenu za poskytovanie služieb počas celej doby trvania ich zmluvného vzťahu. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia je potrebné vnímať komplexne. Z kasačného rozhodnutia krajského súdu, ktorého procesnú povahu dovolací súd zdôrazňuje, vyplýva, že predmetom konania bolo, či žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie odplaty za uvedené obdobie v zmysle Zmluvy, avšak po zohľadnení spôsobu dohodnutej paušálnej odplaty. Zdôraznil, že paušál predstavuje fixný poplatok alebo odmenu, pevne stanovenú a dohodnutú sumu na úhradu vopred neurčených, väčšinou pravidelných nákladov, ktoré však nemusia vzniknúť počas trvania zmluvného vzťahu pravidelne, či v rovnakej výške a bude povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní opätovne preskúmať žalobcom uplatnený nárok. Súd prvej inštancie v bode 42. odôvodnenia svojho rozhodnutia z 26. novembra 2018, s odkazom na zrušujúce uznesenie krajského súdu a v intenciách jeho pokynov považoval za potrebné teda vyriešiť, či žalobkyňa má nárok na paušálnu odplatu za mesiace marec a apríl 2015 od žalovanej aj v prípade, ak žalovanej predmetné služby neposkytla, pričom vo veci opäť nariadil pojednávanie (zápisnica z pojednávania zo dňa 12. septembra 2018 na č.l. 185 spisu).

Uviedol, že pojem paušál sa síce zväčša používa vo význame fixného poplatku alebo odmeny, ktoré sa nezvyšujú v závislosti od sumy, o ktorú ide, avšak predmetom Zmluvy v súdnej veci bol na jednej strane záväzok poskytovateľky poskytovať pre objednávateľku služby a na druhej strane záväzok žalovanej zaplatiť za poskytované služby odplatu, z ktorého vyplývalo, že plnenie jednej strany je podmienené plnením druhého účastníka zmluvy, pričom mandatár má právo na odplatu len za riadne uskutočnenú činnosť a pokiaľ teda by žalobkyňa poskytla služby riadne, vznikol by jej podľa Zmluvy nárok na paušálnu odmenu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že v súdnej veci nemožno paušálnu odmenu chápať ako fixný poplatok, na ktorý má žalobca nárok aj v prípade, ak si žalovaná objedná u žalobkyne služby v jednotlivých mesiacoch a žalobkyňa tieto služby nevykoná. S uvedeným sa napokon stotožnil odvolací súd v rozsudku z 22. apríla 2020, ako i v rozsudku z 12. októbra 2022 (bod 30.), kde záverom zhrnul, že vzhľadom na existenciu hypotetickej pohľadávky (v dôsledku uzatvorenia Dohody), vytýkanie väd medzi zmluvnými stranami nemá vplyv na úspech strán sporu v súdnej veci.

26.1. Odvolací súd v svojom v poradí druhom rozhodnutí z 22. apríla 2020 skonštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu a osvojil si závery súdu prvej inštancie poukazujúc na to, že rozsah povinností žalobkyne bol dohodnutý v zmluve v čl. II. ods. 2, ale ich splnenie žalobkyňa nepreukázala a z uvedeného dôvodu jej nevznikol nárok na odmenu. Taktiež nepreukázala splnenie podmienok podľa čl. III. ods. 8, teda že by jej bol prináležal nárok pre pochybenie žalovanej. Najvyšší súd uznesením z 30. novembra 2021 zrušil rozhodnutie krajského súdu z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatočnosť jeho odôvodnenia. Krajský súd vo svojom poslednom

rozhodnutí z 12. októbra 2022 opätovne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na to, že na posúdenie nároku uplatňovaného žalobou v konaní je rozhodujúce právne posúdenie Dohody, ktorou sa zmluvné strany dohodli, že zmluvný vzťah končí 30. apríla 2015 (čl. II. ods. 1) (obdobne i odvolací súd v jeho kasačnom uznesení) a všetky vzájomné záväzky vyplývajúce zmluvným stranám zo Zmluvy sú vysporiadané (čl. III. ods. 1), okrem zmluvnej povinnosti podľa čl. II., t.j. podľa čl. II. ods. 2 a 3 (odovzdanie dokumentácie a spísanie preberacieho protokolu), ods. 4 (po splnení záväzku v odseku 2 zaplatenie 1 300 eur bez DPH), (obdobne i v bode 8. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu z 26. novembra 2018). Odvolací súd v bode 20. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že na podklade vykonaného dokazovania po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení mu veci, listín založených v súdnom spise, rozhodnutia odvolacieho súdu i vyjadrení strán sporu uzavrel, že uplatnenie pohľadávky z titulu paušálnej odmeny za mesiace marec a apríl 2015 a náhrady výdavkov v zmysle faktúry 150014 a 150027 je nedôvodné, nakoľko účastníci Dohody sa v tejto dohodli, že záväzok zo Zmluvy zahŕňajúci aj odmenu za dobu trvania Zmluvy ako aj náhradu výdavkov za mesiace marec a apríl 2015, ktorý je predmetom sporu, je vysporiadaný.

26.2. Odvolací súd v intenciách pokynu dovolacieho súdu rovnako vysvetlil svoj záver, prečo nemožno paušálnu odmenu chápať ako fixný poplatok, na ktorý má žalobkyňa nárok aj v prípade, ak si žalovaná objedná u žalobkyne služby v jednotlivých mesiacoch a žalobkyňa tieto služby nevykoná, resp. nevykoná s odbornou starostlivosťou a v záujme žalovanej, a to v bodoch 24. a nasl. svojho odôvodnenia, keď citujúc ust. § 566 ods. 1, § 571 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a článkov II. ods. 1 a IV. ods. 1 Zmluvy o PS uviedol, že pokiaľ ide o posúdenie Zmluvy o PS zo 4. októbra 2014 v znení jej dodatku, totožne so súdom prvej inštancie ustálil, že sa jednalo o mandátnu zmluvu uzavretú za účelom poskytovania konkrétnej činnosti za odplatu a žalobkyni patril nárok na odplatu za podmienky vykonávania činnosti, t.j. za poskytovanie služieb (čl. II. ods. 1 Zmluvy o PS) paušálne, t.j. vo výške fixnej odmeny 1 300 eur mesačne + DPH, avšak za podmienky, že poskytovala dohodnuté služby. Posúdenie vadnosti plnenia teda malo vplyv na výšku odplaty, nakoľko je predpokladom zistenia, v akom rozsahu si žalobkyňa svoje zmluvné povinnosti riadne splnila. I súd prvej inštancie skonštatoval, že v prípade, ak si objednávateľka objedná u poskytovateľky služby a poskytovateľka služieb tieto služby neposkytne riadne, sankciou pre poskytovateľku služieb je, že jej neprináleží nárok na odplatu za mesiace, v ktorých služby nevykonala, okrem prípadu dohodnutého v čl. III. bodu 8 zmluvy, uvedená výnimka však v konaní nebola preukázaná. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal s otázkou charakteru Zmluvy ako mandátnej a charakteru paušálnej odplaty, keď vzápätí dodal, že právne posúdenie, či došlo zo strany žalobcu k riadnemu a včasnému plneniu v tomto smere sa vzhľadom na odvolacím súdom vyššie odôvodnenú neexistenciu nároku uplatňovaného žalobou v dôsledku uzatvorenia Dohody, stalo nadbytočným.

27. Zhrnúc vyššie uvedené, nemožno súhlasiť so žalobkyňou, keď vytýka odvolaciemu súdu, že tento v napadnutom rozsudku dospel k opačnému záveru ako vo svojom zrušujúcom uznesení o tom, že došlo k zániku žalobou uplatneného nároku v dôsledku uzatvorenia Dohody. Priebeh súdneho konania a rozhodnutia súdov je potrebné vnímať komplexne. Oba vo veci konajúce súdy vo všetkých svojich rozhodnutiach naprieč konaním ustálili, že dňa 27. apríla 2015 uzatvorili žalobkyňa a žalovaná Dohodu, v ktorej sa dohodli na ukončení Zmluvy o PS k 30. aprílu 2015. V súvislosti s uvedeným a napokon i v intenciách pokynov odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení postupoval súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu v procese dokazovania. Napokon už i z prvého rozhodnutia okresného súdu vyplýva jeho záver, že uzavretím Dohody o ukončení zmluvy o poskytovaní služieb zmluvné strany ukončili výslovne platnosť predmetnej Zmluvy o PS, a navyše v tejto dohode v čl. III. ods. 1 uviedli, že všetky vzájomné záväzky z predmetnej Zmluvy o PS sú uzavretím tejto dohody vysporiadané, čo v zmysle ust. § 516 ods. 1 Občianskeho zákonníka má za následok, že táto neskôr uzavretá písomná dohoda o zániku pôvodnej Zmluvy o PS a s uvedením, že zmluvné vzájomné záväzky z tejto zmluvy sú uzavretím tejto dohody vysporiadané, má za následok zmenu vzájomných práv a povinností. S uvedeným sa plne stotožnil i odvolací súd vo svojom dovolaní napadnutom rozsudku, keď uviedol, že dohoda bola dôsledkom ukončenia spolupráce a finálneho usporiadania vzájomných práv a povinností, ktorou si účastníci zrozumiteľne usporiadali vzájomné práva a povinnosti v dôsledku ukončenia zmluvnej spolupráce.

27.1. Dovolací súd pripomína, že už vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že v prípade rozsudku

odvolacieho súdu z 22. apríla 2020 sa nejedná o prekvapivé rozhodnutie. O to ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch, ako súd prvej inštancie za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo. Dovolací súd uvádza, že je zrejmé, že oba rozsudky odvolacieho súdu sú vzájomne konzistentné. Odvolací súd postupoval v intenciách uznesenia najvyššieho súdu z 30. novembra 2021 a v súlade s princípom právnej istoty, odôvodnenie jeho rozhodnutia je dôkladné a jasné. Dovolací súd opätovne pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia.

28. Napriek svojmu opozitnému záveru vo vzťahu k námietke dovolateľky, týkajúcej sa prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, keď tento v napadnutom rozsudku mal podľa žalobkyne dospieť k opačnému záveru, ako vo svojom zrušujúcom uznesení, dovolací súd považuje za potrebné nad rámec uvedeného upozorniť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2023 sp. zn. 4Cdo/81/2022, kde dovolací súd uviedol, že: „...v praxi nie je vylúčená situácia, že odvolací súd v zrušovacom rozhodnutí vysloví určitý právny názor, ktorý súd prvej inštancie následne (povinne) pretaví do svojho rozhodnutia, avšak odvolací súd po podaní odvolania tento svoj vlastný právny názor zmení (bez toho, aby došlo ku skutočnostiam, ako je zmena zisteného skutkového stavu a pod.) a rozhodne inak“. Už staršia rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 68/1971) pripustila, aby odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor vyjadrený v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zmenil, nakoľko z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva viazanosť vlastným právnym názorom. Keďže ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku ohľadom kasačnej záväznosti rozhodnutí súdov vyššej inštancie sú obsahovo totožné s ustanoveniami v CSP, je táto judikatúra použiteľná aj pre nový procesný kódex. Názor, že odvolací súd sa nemusí bezvýhradne riadiť vlastným právnym názorom vysloveným v skoršom zrušujúcom rozhodnutí bol odôvodňovaný medzi iným aj „zásadou socialistickej zákonnosti, ktorá vyžaduje, aby na zistený skutkový stav sa správne použil zákon. (...) Nemožno ani prehliadať, do akej miery by utrpela vážnosť odvolacieho súdu tým, že by zotrval na právnom názore, o nesprávnosti ktorého sa už presvedčil“ (Rubeš, J. a kol., Komentár k občianskemu súdnemu poriadku, 1. diel, Bratislava: Slovenské vydavateľstvo politickej literatúry, 1958, s. 732). Táto názorová predstava sa presadila aj po spoločensko-politických zmenách po r. 1989, a to „predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky 3. septembra 2013 sp. zn. III. ÚS 46/2013). Ústavný súd v predmetnom náleze o. i. konštatoval, že „pre odvolací súd totiž nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda, odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť“. Potvrdzuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. októbra 2007 vo veci sp. zn. 28Cdo/3342/2007). Obdobne Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku z 3. mája 2007 vo veci sp. zn. 22Cdo/1349/2006 uviedol, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom... Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu“. Z týchto dôvodov (ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom) je a priori vylúčené, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý v napadnutom rozhodnutí ohľadom svojich právnych záverov negoval svoje skoršie názory.

29. Žalobkyňa rovnako namieta, že z odôvodnenia rozhodnutí nie je zrejmé, ako mohol súd prvej inštancie a odvolací súd dospieť k záveru o zániku nároku žalobkyne v zmysle Dohody o ukončení

Zmluvy, keď z prejavov vôle strán sporu zistenom dokazovaním v predmetnej veci (výpoveď svedka A.) vyplýval opačný záver. Dovolací súd vo vzťahu k námietke žalobkyne vyslovuje dostatočnosť odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu a odkazuje i na body 20. a nasl. odôvodnenia krajského súdu, kde tento uviedol, že Dohoda podľa čl. III. ods. 1 vysporiadaním vzájomných záväzkov vysporiada záväzky na celú dobu trvania Zmluvy. Zároveň odvolací súd v bode 33. zdôraznil, že bolo na vôli zmluvných strán, akým spôsobom svoje záväzky vysporiadajú a pokiaľ žalobkyňa pristúpila k Dohode, a teda súhlasila s tým, že Zmluva skončí, záväzky z nej sú vysporiadané a jediné práva a povinnosti, ktoré ďalej má sú tie, ktoré upravuje Dohoda. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Najvyšší súd považuje za dôležité zdôrazniť, že z uvedenej dovolacej námietky žalobkyne vyplýva, že táto smeruje skôr k zisteniu skutkového stavu na základe vykonaných dôkazov pred súdom prvej inštancie a jeho hodnoteniu.

29.1. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 CSP a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Z obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalobkyňa ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

30. Dovolateľka tvrdí, že v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP došlo rozhodnutím odvolacieho súdu k porušeniu jej práva na spravodlivý proces spočívajúcim v nesprávnom procesnom postupe súdu, avšak neuvádza konkrétne, ktoré procesné oprávnenia jej odvolací súd odňal, prípadne realizáciu, ktorých procesných oprávnení mu znemožnil. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie požiadavky, že nesprávnym procesným postupom súd znemožnil dovolateľovi realizovať jemu patriace procesné práva a zároveň intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo v danom prípade podľa najvyššieho súdu dovolateľka nepreukázala. Rozhodnutie súdu, ktorý sa vo svojom odôvodnení vysporiada so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, avšak neodôvodnené podľa predstáv dovolateľa, nemožno automaticky považovať za rozhodnutie nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, či dokonca svojvoľné. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch inštancií je podľa dovolacieho súdu dostatočne zrejmé čoho, a z akých dôvodov sa žalobkyňa domáhala, čo navrhovala, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil.

30.1. K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia

napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody zamietnutia žalobného návrhu.

30.2. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené a po preskúmaní veci dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je nepreskúmateľné, protirečivé a arbitrárne, ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia a konanie pred dovolacím súdom v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP, preto považuje dovolanie žalobkyne v tejto časti za nedôvodné.

31. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobkyne prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

32. Z dovolania je zrejmé, že dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP je však limitovaná ustanovením § 422 CSP.

33. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

34. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

35. V zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania teda tým, o čo strane, v tej-ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).

35.1. V predmetnej veci bola predmetom konania istina vo výške 3 180 eur. Minimálna mzda ku dňu začatia konania (11. mája 2016) predstavovala podľa Nariadenia vlády č. 297/2014 Z. z. sumu 405 eur. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o bagateľnú vec, a keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie žalobkyne nie je podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP procesne prípustné, a preto ho aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

36. Najvyšší súd záverom dodáva, že čo do dovolaní napadnutého výroku o náhrade trov odvolacieho konania v rozsudku odvolacieho súdu, vo vzťahu k uvedenému neposkytla žalobkyňa nijakú dovolaciu argumentáciu.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd dovolanie žalobkyne na základe § 447 písm. c) a písm. f) CSP odmietol.

38. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

39. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C.s.p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.